

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **S. a.s.**, so sídlom v B. proti povinnému **M. V.**, bývajúcemu v P., zastúpenému JUDr. M. S., advokátom, advokátska kancelária so sídlom v B. **o vymoženie 248,26 eur**, vedenej na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 8 Er 1149/2007, o dovolaní povinného proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 20. novembra 2009 sp. zn. 23 CoE 143/2009, rozhodol

t a k t o :

Dovolanie povinného **o d m i e t a .**

Oprávnenej právo na náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Galanta uznesením z 25. mája 2009 č.k. 8 Er 1149/2007-40 zamietol námietky povinného proti exekúcii vedenej súdnym exekútorom JUDr. Ľ. P. pod sp. zn. EX 8211/2007. Súd pri posudzovaní námietok povinného vychádzal z ustanovenia § 50 ods. 1 Exekučného poriadku, z ktorého je zrejmé, že úspešne možno namietať len tie skutočnosti, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu, a ktoré spôsobili zánik exekučného titulu alebo bránia jeho vymáhateľnosti, alebo sú iné dôvody, pre ktoré je exekúcia neprípustná. Povinný však vo svojich námietkach neuviedol žiadnu takúto skutočnosť.

Krajský súd v Trnave uznesením z 20. novembra 2009 sp. zn. 23 CoE 143/2009 odvolanie povinného odmietol. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že odvolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, nakoľko podľa ustanovenia § 50 ods. 4 Exekučného poriadku je odvolanie prípustné len proti rozhodnutiu, ktorým sa námietkam vyhovel. V predmetnej veci nejde o takéto rozhodnutie a preto bolo odvolanie proti napadnutému uzneseniu potrebné odmietnuť ako neprípustné.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie povinný. Žiadal, aby dovolací súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie z dôvodu podľa § 237 písm. f/ O.s.p. a rozhodol o trovách dovolacieho konania povinného. Uviedol, že odvolací súd dospel k odmietnutiu odvolania nesprávnym právnym posúdením ustanovenia § 58 ods. 4 Exekučného poriadku. Navrhoval aj zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. g/, lebo podľa jeho názoru je odvolanie v zmysle § 58 ods. 4 Exekučného poriadku prípustné proti každému, aj zamietavému rozhodnutiu, ktorým bolo rozhodnuté o návrhu na zastavenie exekúcie. Odmietnutím odvolania, hoci k tomu neboli splnené zákonné podmienky, mu odvolací súd odňal možnosť konať pred súdom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V danej exekučnej veci smeruje dovolanie povinného proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktoré má procesnú formu uznesenia. Podmienky prípustnosti dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 239 O.s.p.

Podľa § 239 ods. 1 O.s.p. dovolanie je prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa b/ odvolací súd rozhodol vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností [§ 109 ods. 1 písm. c/] na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/.

Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní)

cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

V prejednávanej veci uznesenie odvolacieho súdu, ktorým odmietol odvolanie povinného, nevykazuje znaky žiadneho z vyššie uvedených uznesení. Dovolanie podľa § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. preto prípustné nie je.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písm. a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka a riadneho zastúpenia účastníka bez procesnej spôsobilosti, prekážku právoplatne rozhodnutej veci alebo už prv začatého konania, nedostatok návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

So zreteľom na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zameril na skúmanie, či konanie nie je zaťažené vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Vo všeobecnosti pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorým znemožní realizáciu tých procesných práv, ktoré účastníkom občianskeho súdneho konania procesné predpisy priznávajú za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov. Podľa ustálenej súdnej praxe k odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť nielen činnosťou súdu, ktorá rozhodnutiu predchádza, ale aj samotným rozhodnutím. Takýmto rozhodnutím je napr. uznesenie, ktorým odvolací súd nesprávne odmietne odvolanie ako oneskorené podané (porovnaj rozhodnutie uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov SR pod č. 23, ročník 1994). O taký prípad ide aj vtedy, ak odvolací súd odmietne odvolanie z dôvodu, že odvolanie nie je prípustné (§ 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.), hoci pre tento záver neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 201, veta prvá O.s.p. účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje.

V zmysle vyššie citovaného ustanovenia zásadne platí, že každé rozhodnutie súdu prvého stupňa možno napadnúť odvolaním za predpokladu, že v konkrétnej veci zákon podanie odvolania nevyklučuje.

Podľa § 202 ods. 2 O.s.p. odvolanie nie je prípustné ani proti uzneseniu v exekučnom konaní podľa osobitného zákona (Zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok), ak tento osobitný zákon neustanovuje inak, a ani proti uzneseniu v konaní o vymáhanie súdnych pohľadávok podľa osobitného zákona.

V prípade rozhodnutia vydaného v exekučnom konaní podľa Exekučného poriadku zásadne proti uzneseniu vydanému v tomto konaní odvolanie nie je prípustné. Takéto uznesenie súdu prvého stupňa možno odvolaním napadnúť len vtedy, ak je v Exekučnom poriadku výslovne ustanovené, že sa odvolanie proti nemu pripúšťa.

V prejednávanvej veci odvolanie povinného smerovalo proti uzneseniu súdu prvého stupňa, ktorým zamietol námietky povinného proti exekúcii (nie proti uzneseniu, ktorým by súd exekúciu zastavil). Exekučný poriadok ale nemá ustanovenie, v ktorom by sa výslovne uvádzala prípustnosť odvolania proti takémuto rozhodnutiu exekučného súdu. Ustanovenie § 50 ods. 4 Exekučného poriadku stanovuje prípustnosť dovolania len proti rozhodnutiu, ktorým sa vyhovel námietkam, o ktorý prípad v danej veci nejde. Záver odvolacieho súdu o existencii zákonného dôvodu, pre ktorý nebolo možné pristúpiť k vecnému preskúmaniu odvolania podaného povinným, ale ho treba podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietnuť, je preto správny. Z uvedeného je zrejmé, že odvolací súd odmietnutím odvolania povinnému neodňal možnosť konať pred súdom. Prípustnosť dovolania z ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. tak, ako to tvrdil dovolateľ preto nemožno vyvodiť.

Pokiaľ povinný v dovolaní namietal, že obsahom jeho podania zo 16. marca 2009 bol i návrh na zastavenie exekúcie, treba uviesť, že konanie o zastavenie exekúcie je relatívne samostatným sporovým konaním vedeným medzi oprávneným a povinným v rámci exekučného konania, predmetom ktorého je zistenie, či sú dôvody pre ktoré nemožno

v exekúcií pokračovať. Rozhodovanie o námietkach proti exekúcii a o návrhu na zastavenie exekúcie sú dvoma odlišnými, relatívne samostatnými konaniami v rámci exekučného procesu. Nič preto nebráni tomu, aby exekučný súd rozhodol v ďalšom štádiu exekučného konania aj o tomto návrhu povinného.

Dovolací súd nezistil ani existenciu žiadneho ďalšieho dôvodu obsiahnutého v taxatívnom výpočte uvedenom pod písmenami a/ až d/, e/ a g/ § 237 O.s.p.; dovolanie v tejto veci ani podľa týchto zákonných ustanovení prípustné nie je. Napokon dovolateľ vady uvedené v týchto zákonných ustanoveniach ani nenamietal.

Vzhľadom na to, že dovolanie povinného proti uzneseniu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné a vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho dovolanie podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako neprípustné odmietol.

V dovolacom konaní úspešnému oprávnenému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti povinnému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd však oprávnenému nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodal návrh na uloženie tejto povinnosti (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 16. novembra 2010

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.

predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová